Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 123/2026
van 22 oktober 2026
Rolnummer : 8521

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag », gesteld door de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, de rechters Thierry Giet, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune en Magali Plovie, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus rechter Danny Pieters, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 29 juli 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 augustus 2025, heeft de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad van 25 april 2019 in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23 ervan, in zoverre het begrip ‘ echtgenoot ’, geïnterpreteerd als ‘ ouder verbonden door de huwelijksband ’, een onverantwoord verschil in behandeling doet ontstaan tussen de kinderen van wie één ouder Europees ambtenaar is en de andere ouder, die met de eerste ouder is gehuwd, een beroepsactiviteit in loondienst of een zelfstandige activiteit uitoefent in België en de kinderen van wie één ouder Europees ambtenaar is en de andere ouder, die niet met de eerste ouder is gehuwd, een beroepsactiviteit in loondienst of een zelfstandige activiteit uitoefent in België ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- D.W., bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Pierre-Paul Van Gehuchten en mr. Laure Beeckman, advocaten bij de balie te Brussel;

- het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Michel Kaiser, mr. Marc Verdussen en mr. Cécile Jadot, advocaten bij de balie te Brussel;

- de Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Bart Martel, mr. Kristof Caluwaert en mr. Marta Duch Giménez, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 15 juli 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Thierry Giet en Sabine de Bethune te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

D.W., een zelfstandige die haar activiteit in België uitoefent, en P.P., ambtenaar bij het Europees Parlement, verblijven op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en zijn sedert 27 november 2023 wettelijk samenwonenden. Uit hun relatie zijn twee kinderen geboren. Tot 31 december 2019 werd de kinderbijslag uitbetaald aan D.W. door de vzw « Acerta Sociaal Verzekeringsfonds » (hierna : Acerta), krachtens de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939. Sedert 1 januari 2020, wordt ingevolge de inwerkingtreding van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019), de gezinsbijslag voor beide kinderen voortaan niet alleen uitbetaald aan D.W. door de vzw « Infino Brussels » (hierna : Infino), die Acerta is opgevolgd, waarbij het criterium voor die uitbetalingen de verblijfplaats is, maar ook aan P.P., door het Europees Parlement, na aftrek van het door Infino uitbetaalde bedrag.

Op 29 december 2023 vordert Infino van D.W. de terugbetaling van gezinsbijslag die onterecht werd ontvangen sedert 1 januari 2020, voor een totaalbedrag van 13 398,72 euro. Volgens die instelling dient, aangezien D.W. en P.P. niet gehuwd zijn, het bedrag van de door het Europees Parlement uitbetaalde toelagen, met toepassing van artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 te worden afgetrokken van het bedrag dat wordt toegekend krachtens het Belgische recht, en niet omgekeerd. Infino heeft de betaling van de gezinsbijslag bijgevolg geschorst vanaf oktober 2023, en die beslissing ter kennis gebracht van het Europees Parlement teneinde een regularisatie te verkrijgen. Op 26 maart 2024 dient D.W. bij Iriscare een klacht in tegen de beslissing van Infino.

Op 25 juli 2024 is Iriscare van oordeel dat het krachtens artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 wel degelijk de Europese Unie is die voorrang heeft bij de betaling van de gezinsbijslag en niet de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, aangezien het paar niet is gehuwd. Iriscare is bovendien van mening dat een deel van de uitbetaalde bedragen is verjaard met toepassing van artikel 31 van de ordonnantie van 25 april 2019 en dus niet kan worden teruggevorderd, zodat het onverschuldigde bedrag moet worden beperkt tot 10 227,52 euro. Gelijklopend hiermee gaat het Europees Parlement, dat van oordeel is dat Infino met terugwerkende kracht heeft uitbetaald, sedert 6 augustus 2024 over tot een terugvordering voor een totaalbedrag van 16 823,26 euro, in maandelijkse schrijven van 481,02 euro, die in mindering worden gebracht op het loon van P.P.

Op 8 juni 2024 legt D.W. bij de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel, het verwijzende rechtscollege, een verzoekschrift neer waarin zij in hoofdorde verzoekt om voor recht te zeggen dat het niet aan het Europees Parlement staat prioritair op te treden en dat de door Infino uitbetaalde gezinsbijslag bijgevolg niet onterecht werd ontvangen. Bij een vonnis van 29 juli 2025 stelt de voormelde Rechtbank vast dat artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 correct werd toegepast, aangezien D.W. en P.P. niet gehuwd zijn en die bepaling enkel in een neutralisering van de vermindering van het bedrag van de gezinsbijslag voorziet ten gunste van de echtgenoot die een beroepsactiviteit in België uitoefent. Zij merkt bovendien op dat het begrip « echtgenoot » voortvloeit uit de uitlegging die het Hof van Justitie van de Europese Unie geeft aan de verordening nr. 31 (E.E.G.), 11 (E.G.A.), « tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie », en dat dat Hof van Justitie dat begrip niet heeft uitgebreid tot de situatie van een wettelijke of feitelijke samenwoning, zodat artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 niet in strijd lijkt te zijn met het recht van de Europese Unie. De Rechtbank vraagt zich evenwel af of dat stelsel bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien het een verschil in behandeling tussen kinderen doet ontstaan op grond van de burgerlijke staat van de ouders.

Bijgevolg houdt het verwijzende rechtscollege de uitspraak aan en stelt het, alvorens recht te doen, aan het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege merkt vooraf op dat de kinderbijslagregeling waarin artikel 60 van de algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939 (hierna : de AKBW) vroeger voorzag voor Europese ambtenaren en waarvan de draagwijdte soortgelijk was aan die van artikel 27, eerste lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019), in strijd was bevonden met de artikelen 67, lid 2, en 68, tweede alinea, van de verordening nr. 31 (E.E.G.), 11 (E.G.A.), « tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie » (hierna : de verordening nr. 31) door het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat het aanvullende karakter van de op Europees niveau uitbetaalde gezinstoelagen ten opzichte van in een lidstaat ontvangen soortgelijke toelagen heeft erkend, met dien verstande dat die complementariteit de Europese ambtenaar en zijn echtgenoot ten goede komt. Oorspronkelijk heeft België die rechtspraak strikt geïnterpreteerd, door enkel ten aanzien van de voornoemde personen in een dergelijke complementariteit in de AKBW te voorzien, maar het heeft ze vervolgens op algemene wijze uitgebreid tot elk recht op gezinsbijslag dat is vastgesteld overeenkomstig de verordening nr. 31, ook wanneer de bijslagtrekkende niet met de Europese ambtenaar is gehuwd. Die ruime interpretatie werd toegepast tot de inwerkingtreding van de ordonnantie van 25 april 2019, die de AKBW heeft vervangen.

A.1.2. Wat inzonderheid de voorliggende vraag betreft, beklemtoont de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege allereerst dat de kinderen van gehuwde ouders en de kinderen van samenwonende ouders zich in vergelijkbare situaties bevinden, in tegenstelling tot wat de Vlaamse Regering aanvoert. Een kind van wie de ouders zijn gehuwd, heeft immers exact dezelfde noden als een kind van wie de ouders samenwonenden zijn, aangezien de lasten van het gezin niet verschillen volgens de burgerlijke staat van de ouders. Noch de verordening nr. 31, noch de ordonnantie van 25 april 2019 maken de toekenning van gezinsbijslag trouwens afhankelijk van het huwelijk van de ouders. De in de prejudiciële vraag bedoelde categorieën van personen zijn dus vergelijkbaar ten aanzien van het nagestreefde doel inzake kinderbijslag, namelijk de lasten van het gezin dragen en bijdragen aan de kosten van onderhoud en opvoeding van de kinderen, met inachtneming van het recht van de Europese Unie en van het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.1.3. Bovendien strekt artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 ertoe de rechtspraak van het Hof van Justitie in acht te nemen. De eisende partij brengt evenwel in herinnering dat, vóór de inwerkingtreding van die ordonnantie, in de AKBW de voorkeur werd gegeven aan een ruime interpretatie van die rechtspraak, net om elk onverantwoord verschil in behandeling tussen kinderen van gehuwde ouders en kinderen van ongehuwde ouders te voorkomen. Aangezien de ordonnantiegever in de parlementaire voorbereiding van de voormelde

ordonnantie naar die interpretatie heeft verwezen, lijkt het in het geding zijnde verschil in behandeling strijdig te zijn met het nagestreefde doel.

Hoe dan ook ziet de eisende partij niet in welk doel ten grondslag zou kunnen liggen aan een dergelijk verschil in behandeling. Hoewel kan worden aangenomen dat de burgerlijke staat van de ouders gevolgen met zich mee kan brengen voor hun wederzijdse verplichtingen of hun vermogensrechtelijke situatie, verantwoordt niets dat die een invloed heeft op de ouderlijke verplichtingen met een geldelijk karakter, zoals de kinderbijslag. De rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin naar de echtgenoot van de Europese ambtenaar werd verwezen, stamt in werkelijkheid uit een andere tijd, waar de meeste ouders met elkaar waren verbonden door het huwelijk; bovendien strekte de door dat rechtscollege in aanmerking genomen uitdrukking inzonderheid ertoe het de kinderen van de echtgenoot van de ambtenaar die uit een vorige verbintenis waren geboren, mogelijk te maken toelagen te genieten. Te dezen dient de redenering van het arrest van het Hof nr. 140/2001 van 6 november 2001 (ECLI:BE:GHCC:2001:ARR.140) met betrekking tot de fiscale behandeling van samenwonenden te worden toegepast.

A.1.4. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege preciseert dat de redenering van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie leidt tot de wijziging van de draagwijdte van het recht van de Europese Unie, aangezien de Europese toelagen met toepassing van artikel 67, lid 2, van de verordening nr. 31 steeds een aanvulling op de nationale regeling lijken te zijn. Zij brengt in herinnering dat de verwijzing naar de echtgenoot in de rechtspraak van het Hof van Justitie enkel ertoe strekte de kinderen van de echtgenoot van de Europese ambtenaar die uit een vorige verbintenis waren geboren, die toelagen te laten genieten. Bovendien is het verkeerd om ervan uit te gaan dat de kinderen in alle gevallen hetzelfde bedrag aan kinderbijslag ontvangen. Aangezien een ordonnantie de regeling van de Europese Unie niet kan wijzigen, bestaat er immers een risico dat beide stelsels zich als een aanvulling op elkaar beschouwen en dat geen enkele uitkering daadwerkelijk prioritair wordt uitbetaald, hetgeen trouwens de situatie is van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege. De prejudiciële vraag heeft aldus betrekking op de gevolgen van het vermelde verschil in behandeling, namelijk de vorderingen tot terugbetaling van onverschuldigde bedragen, een schorsing van de uitbetaling van de toelagen en een duur jurisdictioneel contentieux. Omgekeerd zou een gezin waarvan de ouders gehuwd zijn, niet met dergelijke moeilijkheden zijn geconfronteerd.

A.1.5. Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege geven het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Vlaamse Regering een verkeerde interpretatie van het recht van de Europese Unie en van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In werkelijkheid is de uitoefening van een beroepsactiviteit binnen de lidstaat, en niet het begrip « echtgenoot », van belang om te bepalen of artikel 67, lid 2, van de verordening nr. 31 van toepassing is, aangezien de vergelijkbare band die verantwoordt dat de kinderbijslag prioritair door de nationale overheden wordt uitbetaald, inhoudt dat er in die lidstaat wordt gewerkt en bijdragen worden betaald. In zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie de term « echtgenoot » gebruikt om de persoon te identificeren die die beroepsactiviteit uitoefent, aangezien het die situatie was die in de feiten aan dat Hof was voorgelegd. Die term vormt met andere woorden geen wezenlijke voorwaarde voor de aanvullende betaling van de toelagen, temeer daar hij niet in artikel 67 van de verordening nr. 31 zelf wordt vermeld. De enige verwijzing naar de echtgenoot in dat instrument strekt ertoe kinderen en ambtenaren meer rechten te geven door, onder de kinderen die het recht op de toelage kunnen openen, de kinderen van de echtgenoot van de betrokken ambtenaar die uit een vorige verbintenis zijn geboren, op te nemen. Uit het Europese recht kan dus niet worden afgeleid dat ongehuwde paren worden uitgesloten van het beginsel van de complementariteit van de Europese gezinstoelagen.

A.1.6. Uit het voorgaande vloeit voort dat de ordonnantie van 25 april 2019 zich niet beperkt tot het toepassen van het Europese recht. Integendeel, die ordonnantie brengt de verplichting voor de nationale overheden om de kinderbijslag in alle gevallen prioritair uit te betalen in het gedrang. Bovendien voegt de in het geding zijnde bepaling een voorwaarde toe aan artikel 67, lid 2, van de verordening nr. 31, hetgeen de voorrang van het recht van de Europese Unie schendt en aan bepaalde Europese ambtenaren de hoofdregeling inzake gezinstoelagen ontzegt. Die situatie doet ook een discriminatie ontstaan die is verboden bij de artikelen 5, 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege preciseert dat zij in dat verband hoger beroep heeft ingesteld tegen de verwijzingsbeslissing, in zoverre dat rechtscollege artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 in overeenstemming acht met het recht van de Europese Unie.

In een dergelijke context verzoekt de eisende partij het Hof eveneens om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, teneinde te bepalen of artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 de artikelen 67 en 68 van de verordening nr. 31 schendt, in zoverre het een anticumulatieregel invoert waarbij een voorwaarde wordt toegevoegd aan het stelsel van gezinstoelagen van de Europese Unie dat van toepassing is op Europese ambtenaren, aangezien enkel de gezinstoelagen van de Europese Unie die verschuldigd zijn voor kinderen uit gehuwde paren,

een aanvullend karakter hebben, zodat de door de Europese Unie uitbetaalde toelagen voor kinderen uit ongehuwde paren een belangrijker of prioritair karakter zouden hebben ten opzichte van de nationale toelagen.

A.2.1. Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie beklemtoont vooraf dat artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 rechtstreeks voortvloeit uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, die vereist dat het aanvullende karakter van de op Europees niveau ontvangen toelagen in acht wordt genomen wanneer er een band bestaat die soortgelijk is aan die welke ten grondslag ligt aan het statutaire recht. Indien een dergelijke vergelijkbare band bestaat, kunnen de nationale overheden hun eigen gezinstoelagen niet verminderen naar rato van die welke door de Europese instellingen worden uitbetaald, met dien verstande dat de Europese Unie het bedrag van de toelagen dat zij uitbetaalt, op haar beurt vermindert met het bedrag dat met toepassing van het nationale recht werd geïnd. *A contrario* kunnen de nationale overheden de uitbetaling van de in het nationale recht bedoelde toelagen weigeren in andere situaties waar die vergelijkbare band ontbreekt. In werkelijkheid heeft de voorafgaande financiering van de gezinstoelagen door de lidstaten voor de kinderen van een Europese ambtenaar enkel betrekking op het geval waarin de echtgenoot een beroepsactiviteit uitoefent. Hoewel de rechtspraak van het Hof van Justitie is geëvolueerd doordat zij, naast de activiteiten in loondienst, ook de activiteiten als zelfstandige omvat, werd daarin echter nooit teruggekomen op het begrip « echtgenoot ». De verordening nr. 31 werd evenmin gewijzigd.

A.2.2. Ten gronde voert het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in hoofdorde aan dat er in werkelijkheid geen enkel verschil in behandeling tussen de in de prejudiciële vraag bedoelde categorieën van personen bestaat. Enerzijds ontvangen de kinderen van een Europese ambtenaar en van zijn echtgenoot die een activiteit in loondienst of een zelfstandige activiteit in België uitoefent, prioritair gezinsbijslag op grond van de ordonnantie van 25 april 2019 en, in voorkomend geval, een aanvullende Europese statutaire toelage indien het bedrag van de op Europees niveau verschuldigde toelagen hoger is dan het bedrag van de op nationaal niveau berekende gezinsbijslag. Anderzijds ontvangen de kinderen van wie één ouder Europees ambtenaar is en de andere ouder, die niet met de eerste ouder is gehuwd, een activiteit in loondienst of een zelfstandige activiteit in België uitoefent, prioritair Europese statutaire toelagen en, in voorkomend geval, een aanvullende toelage indien de op grond van de ordonnantie van 25 april 2019 berekende gezinsbijslag hoger is dan het bedrag van de Europese toelagen.

Bijgevolg ontvangt het kind in beide gevallen het voordeligste bedrag tussen de krachtens de ordonnantie van 25 april 2019 berekende bijslag en de op grond van de verordening nr. 31 berekende toelage. Dat bedrag verschilt niet naargelang van de burgerlijke staat van de ouders. Het enige verschil ligt bij de nadere regels voor het betalen van de toelagen, die voornamelijk ten laste van de nationale overheden of de Europese Unie zijn. Het betreft een louter formeel verschil in mechanisme dat geen enkele materiële ongelijke behandeling ten aanzien van het recht op kinderbijslag doet ontstaan. De prejudiciële vraag mist dus feitelijke grondslag.

A.2.3. In ondergeschikte orde beklemtoont het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie dat de ordonnantiegever een doel nastreeft van overeenstemming van het Brusselse recht met het recht van de Europese Unie, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie en gepreciseerd door de Europese Commissie, door tegelijkertijd te proberen dubbele betalingen te voorkomen en het aanvullende karakter van de statutaire toelagen te erkennen. Het brengt in dat verband in herinnering dat het Hof van Justitie de verplichtingen die op de lidstaten rusten, heeft beperkt tot de situaties waarin de ouder die de echtgenoot is van de Europese ambtenaar of de ambtenaar zelf op het grondgebied van de betrokken lidstaat een beroepsactiviteit uitoefent die een band vertoont die vergelijkbaar is met die welke ten grondslag ligt aan het recht op statutaire toelagen.

Door dat onderscheid over te nemen, heeft de ordonnantiegever enkel een beperking omgezet die voortvloeit uit het recht van de Europese Unie, waarvan de doelstelling erin bestaat het financiële en functionele evenwicht tussen de nationale regelingen en de Europese statutaire regeling te vrijwaren. In dat kader heeft de ordonnantiegever ook willen waarborgen dat het kind het voordeligste bedrag geniet, los van de financieringsbron.

A.2.4. Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie voegt eraan toe dat het in het geding zijnde verschil in behandeling op een objectief criterium berust, namelijk het huwelijk van de ouders, dat bovendien pertinent lijkt ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen. Het in de ordonnantie van 25 april 2019 bedoelde recht op gezinsbijslag vormt immers een recht van het kind dat niet afhangt van de sociaal-economische situatie van zijn ouders, noch van zijn rang binnen het gezin. In dat kader maakt het door de in het geding zijnde bepaling teweeggebrachte verschil in behandeling het mogelijk om de samenhang te waarborgen van de Brusselse regeling met de coördinatieregels die van toepassing zijn tussen de nationale uitkeringen en de Europese toelagen ten aanzien van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin wordt geoordeeld

dat enkel het huwelijk een aanknopingspunt vormt dat vergelijkbaar is met datgene dat ten grondslag ligt aan de Europese statutaire toelagen. De ordonnantiegever heeft zich dus gedragen naar die jurisprudentiële interpretatie. Bovendien kan dankzij het in het geding zijnde criterium ook worden gewaarborgd dat het beginsel van de complementariteit van de Europese statutaire toelagen in acht wordt genomen, door dubbele betalingen of lacunes te voorkomen, vanuit een perspectief van rechtszekerheid en goed bestuur, en door de Brusselse wetgeving af te stemmen op het Europese kader. In een dergelijke context lijkt het criterium van onderscheid nauw verbonden met het onderwerp en het doel van de in het geding zijnde maatregel, namelijk het Brusselse recht in overeenstemming brengen met het recht van de Europese Unie en de algemene samenhang van het kinderbijslagstelsel.

A.2.5. Voor het overige is de in het geding zijnde bepaling evenredig ten aanzien van het nagestreefde doel, aangezien zij de kinderen daardoor, zonder onderbreking of substantiële vermindering, het recht om de door de bevoegde instelling uitbetaalde gezinsbijslag te verkrijgen kunnen blijven genieten overeenkomstig de in het recht van de Europese Unie bedoelde voorrangsregels. Het verschil in behandeling heft het materiële voordeel dat is verbonden aan de hoedanigheid van kind niet op, maar regelt enkel de coördinatie van de bevoegdheden en financieringen. De ordonnantiegever maakt het ook mogelijk om de uitgaven op gezinsniveau te ondersteunen, door bij te dragen aan de kosten van onderhoud en opvoeding van de kinderen, vanuit een perspectief van gedeeltelijke compensatie van de stijging van de lasten die worden gedragen bij de geboorte van een nieuw kind. De in het geding zijnde bepaling strekt in dat kader ertoe een dubbel voordeel voor eenzelfde kind te voorkomen en het financiële evenwicht van het Brusselse bicommunautaire stelsel te vrijwaren.

A.2.6. In zijn memorie van antwoord merkt het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie op dat de omstandigheid dat de regeling waarin voorheen was voorzien bij de AKBW, echtgenoten en wettelijk of feitelijk samenwonenden met elkaar gelijkstelde, de ongrondwettigheid van het in het geding zijnde stelsel geenszins kan aantonen, zoals in de rechtspraak van het Hof wordt beklemtoond, tenzij de beoordelingsvrijheid wordt geschonden waarover de deelentiteiten beschikken in de aangelegenheden die hun werden overgedragen. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de ordonnantiegever het in de AKBW bedoelde stelsel volledig heeft herzien, zodat een vergelijking van beide regelingen gewaagd blijkt te zijn. Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie merkt ook op dat niets de analyse staaft die de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege van de rechtspraak van het Hof van Justitie maakt, inzonderheid wat de draagwijdte van de term « echtgenoot » betreft.

Ten slotte brengt het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in herinnering dat de moeilijkheden die de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege heeft ervaren, niet voortvloeien uit de Brusselse regeling als dusdanig maar uit administratieve verwarring, aangezien onterecht gezinsbijslag werd betaald door het Brusselse fonds terwijl die in eerste instantie had moeten worden uitbetaald door de Europese Unie, met toepassing van de verordening nr. 31. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Europese dienst geenszins heeft geoordeeld dat hij niet kon optreden krachtens het Unierecht.

A.3.1. De Vlaamse Regering preciseert vooraf dat de kinderbijslagregeling op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap, in een mechanisme voorziet dat vergelijkbaar is met dat wat op het niveau van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is ingevoerd bij artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019.

Bovendien merkt zij op dat noch de prejudiciële vraag, noch de verwijzingsbeslissing preciseren in welk opzicht artikel 23 van de Grondwet zou zijn geschonden. Bij gebrek aan precisering in dat verband behoeft de prejudiciële vraag geen antwoord in zoverre zij betrekking heeft op die bepaling waaraan moet worden getoetst.

A.3.2. Wat het in het geding zijnde verschil in behandeling betreft, herinnert de Vlaamse Regering allereerst aan de ruime beoordelingsvrijheid waarover de ordonnantiegever in sociaal-economische zaken beschikt, inzonderheid met betrekking tot de kinderbijslag. Vervolgens beklemtoont zij dat het aanvullende karakter van de krachtens de verordening nr. 31 ontvangen toelagen in acht moet worden genomen door de internrechtelijke bepalingen en dus aan de ordonnantiegever wordt opgelegd.

A.3.3. De Vlaamse Regering voegt eraan toe dat de in de prejudiciële vraag bedoelde categorieën van personen niet vergelijkbaar zijn ten aanzien van het door de ordonnantiegever nagestreefde doel dat, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 25 april 2019, ertoe strekt zich in overeenstemming te brengen met de artikelen 67 en 68 van de verordening nr. 31, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie. Het aanvullende karakter van de op grond van die verordening ontvangen toelagen dient evenwel enkel in acht te worden genomen met betrekking tot de ambtenaar zelf of zijn echtgenoot, wanneer een beroepsactiviteit wordt uitgeoefend in de betrokken lidstaat. Daarenboven wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat de beperking van het aanvullende karakter van de uitkeringen niet ruim kan worden geïnterpreteerd.

Bovendien vloeit uit de verordening nr. 31 voort dat buitenhuwelijkse relaties en het huwelijk enkel op dezelfde wijze kunnen worden behandeld wanneer bepaalde strikte voorwaarden worden vervuld, inzonderheid wanneer het paar geen toegang heeft tot het burgerlijk huwelijk in de betrokken Staat, hetgeen te dezen niet het geval is aangezien het burgerlijk huwelijk voor iedereen toegankelijk is in België. Volgens de Vlaamse Regering blijkt uit het recht van de Europese Unie dus dat andere samenlevingsvormen, met name de wettelijke of feitelijke samenwoning, onvoldoende vergelijkbaar zijn met het huwelijk om het voordeel van het aanvullende karakter van de door de Europese Unie uitbetaalde toelagen mogelijk te maken.

A.3.4. De Vlaamse Regering preciseert eveneens dat het in het geding zijnde verschil in behandeling, dat zijn grondslag dus vindt in het recht van de Europese Unie, geen onevenredige gevolgen heeft. Artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 voorziet in essentie immers in regels die bestemd zijn om te bepalen welk bevoegdheidsniveau de gezinsbijslag prioritair moet uitbetalen, met dien verstande dat het kind, ongeacht het bevoegde niveau, steeds het voordeligste bedrag ontvangt. Hoe dan ook beperkt die bepaling zich ertoe uitvoering te geven aan verplichtingen die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, zonder dat het aan de nationale wetgever staat om in een afwijkende regeling te voorzien.

Bovendien kan de omstandigheid dat de in de AKBW bedoelde vroegere regeling op dezelfde wijze betrekking had op, enerzijds, gehuwde paren en, anderzijds, wettelijk of feitelijk samenwonende paren, niet aantonen dat het in het geding zijnde verschil in behandeling ongrondwettig is. Los van de vraag of een dergelijke gelijkstelling in overeenstemming is met het recht van de Europese Unie, dient immers te worden beklemtoond dat de deelentiteiten, ingevolge een bevoegdheidsoverdracht, over de autonomie en beoordelingsvrijheid beschikken om hun eigen regeling aan te nemen. Een wijziging van de vroegere federale wetgeving kan op zich niet tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet leiden, zo niet zou de voormelde autonomie in gevaar worden gebracht.

A.3.5. Hoe dan ook voert de Vlaamse Regering aan dat een eventueel onderzoek ten aanzien van artikel 23 van de Grondwet niet tot een andere conclusie zou leiden.

- *B* -

B.1.1. Artikel 27 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019) bepaalt :

« Onverminderd de toepassing van het recht van de Europese Unie en de internationale overeenkomsten, wordt het bedrag van de gezinsbijslag verminderd met het bedrag van de uitkeringen van dezelfde aard waarop ten behoeve van een rechtgevend kind aanspraak kan worden gemaakt bij toepassing van andere buitenlandse wettelijke of reglementaire bepalingen of krachtens regelen van toepassing op het personeel van een instelling van internationaal publiekrecht, zelfs als de toekenning van die uitkeringen op grond van voormelde bepalingen of regelen als aanvullend wordt aangemerkt ten opzichte van de bij toepassing van deze ordonnantie verleende gezinsbijslag.

Die vermindering wordt niet toegepast indien ten behoeve van een rechtgevend kind aanspraak kan worden gemaakt op uitkeringen van dezelfde aard krachtens statutaire regelen die van toepassing zijn op de ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Unie, in geval van een beroepsactiviteit in loondienst of van zelfstandige arbeid in België van een ouder van het kind of de echtgenoot van die ouder.

Het Verenigd College bepaalt de instellingen van internationaal publiekrecht waarvan de statutaire regelen die op hun personeel van toepassing zijn, kunnen worden gelijkgesteld met de statutaire regelen bedoeld in het tweede lid ».

B.1.2. Met die bepaling heeft de ordonnantiegever een « anticumulatieregel » ingevoerd krachtens welke het bedrag van de gezinsbijslag wordt verminderd met het bedrag van de uitkeringen « van dezelfde aard » die worden toegekend op grond van een buitenlandse regeling of op grond van regels die van toepassing zijn op het personeel van een instelling van internationaal publiekrecht (eerste lid), met dien verstande dat, wat de personeelsleden van de Europese Unie betreft, die vermindering niet wordt toegepast « in geval van een beroepsactiviteit in loondienst of van zelfstandige arbeid in België van een ouder van het kind of de echtgenoot van die ouder ». In dat geval wordt de op grond van de ordonnantie van 25 april 2019 berekende gezinsbijslag prioritair uitbetaald door de dienst die bevoegd is voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (tweede lid).

B.2.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019, en dus op de situatie waarin een van de ouders een personeelslid van de Europese Unie is.

B.2.2. Het statuut van de personeelsleden van de Europese Unie wordt bepaald bij de verordening nr. 31 (E.E.G.), 11 (E.G.A.), « tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie » (hierna : de verordening nr. 31), die verbindend is verklaard bij de verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 « tot vaststelling van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen, alsmede van bijzondere maatregelen welke tijdelijk op de ambtenaren van de Commissie van toepassing zijn ».

B.2.3. Met toepassing van de artikelen 67, lid 2, en 68, tweede alinea, van de verordening nr. 31 zijn de personeelsleden die gezinstoelagen genieten krachtens het recht van de Europese Unie zelf, verplicht opgave te doen van « soortgelijke toelagen » uit andere bron, met dien verstande dat die andere toelagen in mindering worden gebracht op die welke door de Europese Unie worden uitbetaald.

B.3.1. In de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 25 april 2019 wordt gepreciseerd dat artikel 27, tweede lid, – dat, in de oorspronkelijke versie ervan, enkel betrekking had op de beroepsactiviteit in loondienst – ertoe strekt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, inzonderheid het arrest van 7 mei 1987 in zake *Europese Commissie t. Koninkrijk België* (C-186/85, ECLI:EU:C:1987:208), ten uitvoer te leggen (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/1, p. 5; 2022-2023, B-133/1, p. 13).

Bij dat arrest heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de artikelen 67, lid 2, en 68, tweede alinea, van de verordening nr. 31 het aanvullende karakter van de door de Europese Unie uitbetaalde gezinstoelagen vastleggen, hetgeen eraan in de weg staat dat de Belgische Staat het bedrag van de nationale gezinstoelagen vermindert met het bedrag dat krachtens het recht van de Europese Unie wordt ontvangen in situaties waarin de echtgenoot van de ambtenaar of de ambtenaar zelf op het Belgische grondgebied een beroepsactiviteit in loondienst verricht :

« 21. Vooraf moet worden opgemerkt, dat het Statuut en de [Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen (hierna : de RAP)] zijn vastgesteld bij verordening nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 (PB 1968, L 56, blz. 1) en dat deze verordening krachtens artikel 189, tweede alinea, EEG-Verdrag algemene strekking heeft, verbindend is in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat. Hieruit volgt dat, zoals het Hof met name in zijn arrest van 20 oktober 1981 (zaak 137/80, Commissie/België, Jurispr. 1981, blz. 2393) heeft verklaard, het Statuut en de RAP, naast de werking die zij binnen de communautaire administratie hebben, tevens de Lid-Staten binden in al die opzichten waarin hun medewerking noodzakelijk is voor de toepassing ervan. Bijgevolg rijst de vraag, of artikel 67, lid 2, van het Statuut voor de Lid-Staten verplichtingen inhoudt die zij dienen na te leven.

22. Dienaangaande moet worden opgemerkt, dat de toekenning van de betrokken gezinstoelagen afhankelijk is van de gezinssituatie van de ambtenaar. Bij gebreke van bijzondere bepalingen zou de gelijktijdige toepassing van het communautaire en van een nationaal stelsel tot conflicten kunnen leiden, wanneer bij een zelfde gezinssituatie volgens beide stelsels aanspraak op toekenning van de volle uitkering zou bestaan. Artikel 67, lid 2, van het Statuut beoogt juist dit soort conflicten te regelen.

23. Indien deze conflicten immers door bepalingen van nationaal recht zouden worden geregeld, dan zou dit tot uiteenlopende oplossingen kunnen leiden al naargelang van de Lid-Staat waar de ambtenaar of zijn echtgenoot werkzaam is of zij hun woonplaats hebben. Artikel 67, lid 2, van het Statuut regelt de conflicten tussen het communautaire stelsel en de verschillende nationale stelsels aldus, dat de gezinstoelagen van het Statuut aan de rechthebbende slechts worden uitbetaald voor zover zij hoger zijn dan het bedrag van gelijksoortige toelagen die worden uitgekeerd krachtens het stelsel van een Lid-Staat. Aangezien het aanvullende karakter van de statutaire toelagen zijn grondslag vindt in artikel 67, lid 2, zelf, dit wil zeggen in een bepaling van een verordening in de zin van artikel 189, tweede

alinea, EEG-Verdrag, zijn de Lid-Staten eraan gebonden en mag er door nationale wettelijke bepalingen geen afbreuk aan worden gedaan.

24. De in geding zijnde Belgische bepalingen miskennen dit aanvullend karakter. Volgens artikel 60 van de gecoördineerde wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 15 juli 1982, immers wordt het bedrag van de gezinstoelagen waarop aanspraak kan worden gemaakt krachtens regelen van toepassing op het personeel van een volkenrechtelijke instelling, in mindering gebracht op het bedrag van de Belgische uitkeringen van dezelfde aard, ‘ zelfs indien de toekenning van deze uitkeringen op grond van voormelde bepalingen als aanvullend wordt aangemerkt met betrekking tot de gezinsbijslag verleend bij toepassing van deze wetten ’.

25. Waar vaststaat dat de Lid-Staten het aanvullende karakter van de door het Statuut en de RAP voorziene gezinstoelagen moeten eerbiedigen, moet nog worden onderzocht, in welke situaties dit karakter dwingend is en bijgevolg voor de Lid-Staten verplichtingen meebrengt.

26. In dit verband moet worden opgemerkt, dat artikel 67, lid 2, deel uitmaakt van de algemene regeling betreffende de bezoldiging die de Gemeenschappen krachtens artikel 62 van het Statuut aan hun ambtenaren moeten betalen. Volgens deze bepaling behoren ook de gezinstoelagen tot de bezoldiging waarop deze ambtenaren recht hebben. Daarom is artikel 67 opgenomen in de eerste afdeling van het eerste hoofdstuk van titel V van het Statuut, onder het hoofd ‘ Bezoldiging ’. Ingevolge de artikelen 19 en 61 van de RAP hebben de gezinstoelagen van de andere personeelsleden eveneens het karakter van bezoldiging.

27. In het systeem van de bezoldigingsregeling vormt artikel 67, lid 2, een uitzondering op artikel 62 van het Statuut, voor zover het bepaalt dat de soortgelijke toelagen uit andere bron in mindering komen op die welke door de Gemeenschappen verschuldigd zijn, en kan het derhalve niet ruim worden uitgelegd.

28. Ook al heeft deze bepaling dan een beperking van de financiële last van de Gemeenschappen inzake gezinstoelagen tot gevolg, zij mag de verplichting van de Gemeenschappen tot betaling van bedoelde toelage niet tot een dode letter maken in al die gevallen waarin een Lid-Staat een recht op gezinstoelagen toekent voor het kind van een ambtenaar, van een gepensioneerde ambtenaar of van een ander personeelslid van de Gemeenschappen.

29. Immers, in het systeem van het Ambtenarenstatuut staan de gezinstoelagen als bestanddelen van de bezoldiging in verband met een arbeidsverhouding of, meer algemeen, met het verrichten van arbeid in loondienst.

30. Bijgevolg moet worden aangenomen, dat artikel 67, lid 2, alleen toepassing vindt wanneer in de Lid-Staat, volgens wiens wetgeving in beginsel recht bestaat op nationale toelagen voor een kind waarvoor toelagen volgens het Statuut kunnen worden toegekend, de toekenningsvoorwaarden vergelijkbaar zijn met die voor de statutaire toelagen.

31. Enkel wanneer derhalve de echtgenoot van een ambtenaar, van een gepensioneerde ambtenaar of van een ander personeelslid in een Lid-Staat arbeid in loondienst verricht of heeft verricht, mag deze Lid-Staat ingevolge artikel 67, lid 2, van het Statuut en de andere

overeenkomstige bepalingen betaling van de door diens wetgeving voorziene gezinstoelagen niet weigeren met het betoog, dat voor hetzelfde kind statutaire toelagen kunnen worden verkregen.

32. Ingevolge artikel 67, lid 2, en de overeenkomstige bepalingen mag een Lid-Staat betaling van de door diens wetgeving voorziene gezinstoelagen evenmin weigeren in gevallen als in het verzoekschrift van de Commissie bedoeld, waarin de ambtenaar zelf buiten de instellingen in deze Lid-Staat deeltijdarbeid in loondienst verricht op grond waarvan hij bij het nationale stelsel van gezinstoelagen is aangesloten.

33. Artikel 67, lid 2, vindt daarentegen geen toepassing op de eveneens in het verzoekschrift van de Commissie genoemde gevallen waarin de echtgenoot van de ambtenaar op het grondgebied van een Lid-Staat werkzaam is als zelfstandige, zelfs indien het verrichten van een dergelijke werkzaamheid de aansluiting bij het nationale stelsel van gezinstoelagen meebrengt en aldus in beginsel recht geeft op toelagen van de betrokken Lid-Staat. De toelagen van dezelfde aard die volgens de betrokken bepaling in mindering moeten worden gebracht op de statutaire gezinstoelagen, zodat de laatste door de instellingen niet meer behoeven te worden betaald, zijn immers enkel die welke worden toegekend in verband met het verrichten van arbeid in loondienst.

34. Bijgevolg brengen artikel 67, lid 2, en de overeenkomstige bepalingen van het Statuut en van de RAP op het stuk van de gezinstoelagen geen verplichtingen mee voor de Lid-Staten in gevallen waarin de echtgenoot van de ambtenaar, van de gepensioneerde ambtenaar of van het andere personeelslid van de Gemeenschappen op het grondgebied van een Lid-Staat als zelfstandige werkzaam is.

35. Mitsdien moet worden vastgesteld, dat het Koninkrijk België de verplichtingen niet is nagekomen welke op hem rusten krachtens de artikelen 67, lid 2, en 68, tweede alinea, van het Statuut en artikel 20 van de RAP, door te bepalen dat de ingevolge de in deze zaak bedoelde Belgische wetgeving verschuldigde gezinstoelagen worden verminderd met het bedrag van de toelagen van dezelfde aard, voorzien door het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen of de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, en daardoor afbreuk te doen aan het aanvullende karakter van deze toelagen, in de gevallen waarin ofwel de echtgenoot van de ambtenaar, van de gepensioneerde ambtenaar of van het andere personeelslid van de Europese Gemeenschappen in België arbeid in loondienst verricht, ofwel de ambtenaar zelf buiten de instellingen deeltijdarbeid in loondienst verricht op grond waarvan hij bij het nationale stelsel van gezinstoelagen is aangesloten » (zie, in soortgelijke zin, HvJ, 7 mei 1987, *Europese Commissie t. Bondsrepubliek Duitsland*, C-189/85, ECLI:EU:C:1987:209, §§ 14-30).

B.3.2. Sedert de wijziging ervan bij de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 15 december 2022 « tot wijziging van de ordonnantie van 4 april 2019 tot vaststelling van het betaalcircuit voor de gezinsbijslag en de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 15 december 2022) beoogt artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 eveneens de zelfstandige beroepsactiviteit.

Uit de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 15 december 2022 blijkt dat die wijziging voortvloeit uit een verzoek van de Europese Commissie dat in april 2021 is geformuleerd (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2022-2023, B-133/1, p. 13).

B.4. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23 daarvan, in zoverre zij een verschil in behandeling doet ontstaan tussen, enerzijds, de kinderen van wie één ouder Europees ambtenaar is en de andere ouder, die met de eerste ouder is gehuwd, een beroepsactiviteit in loondienst of een zelfstandige activiteit uitoefent in België en, anderzijds, de kinderen van wie één ouder Europees ambtenaar is en de andere ouder, die niet met de eerste ouder is gehuwd, een beroepsactiviteit in loondienst of een zelfstandige activiteit uitoefent in België.

B.5.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege verzoekt daarenboven om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen teneinde te bepalen of de in het geding zijnde bepaling de artikelen 67 en 68 van de verordening nr. 31 en het beginsel van voorrang van het recht van de Europese Unie schendt.

B.5.2. Wanneer een vraag die betrekking heeft op de uitlegging van het Unierecht wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is die instantie, overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, ertoe gehouden die vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Die verwijzing is evenwel niet nodig wanneer die rechterlijke instantie heeft vastgesteld dat de opgeworpen vraag niet relevant is, dat de betrokken bepaling van het Unierecht reeds door het Hof is uitgelegd, of dat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is, dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan (HvJ, 6 oktober 1982, C-283/81, *CILFIT*, ECLI:EU:C:1982:335, punt 21; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, *Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi SpA*, ECLI:EU:C:2021:799, punt 33). Die redenen moeten, in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, afdoende blijken uit de motivering van het arrest waarbij de rechterlijke instantie weigert de prejudiciële vraag te stellen (HvJ, grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 51).

De uitzondering van het gebrek aan relevantie houdt in dat de nationale rechterlijke instantie van de verwijsplicht is ontheven wanneer « die vraag niet ter zake dienend is, dat wil zeggen wanneer het antwoord erop, hoe het ook luidt, geen invloed kan hebben op de oplossing van het geschil » (HvJ, 15 maart 2017, C-3/16*, Lucio Cesare Aquino*, ECLI:EU:C:2017:209, punt 43; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 34).

De uitzondering dat de juiste uitlegging van het Unierecht evident is, houdt in dat de nationale rechterlijke instantie ervan overtuigd moet zijn dat de gehanteerde oplossing even evident zou zijn voor de rechterlijke instanties van de andere lidstaten die in laatste aanleg uitspraak doen, alsook voor het Hof van Justitie. Zij dient in dat verband rekening te houden met de specifieke kenmerken van het Unierecht, met de bijzondere moeilijkheden bij de uitlegging ervan en met het gevaar voor uiteenlopende rechtspraak binnen de Unie. Tevens dient zij acht te slaan op de verschillen tussen de taalversies van de betrokken bepaling waarvan zij op de hoogte is, met name wanneer die verschillen door de partijen naar voren zijn gebracht en onderbouwd zijn. Tot slot dient zij aandacht te hebben voor de eigen terminologie en autonome begrippen die het Unierecht bezigt, alsook voor de context van de toepasselijke bepaling in het licht van het Unierecht in zijn geheel, zijn doelstellingen en zijn ontwikkelingsstand op het ogenblik waarop de betrokken bepaling moet worden toegepast (HvJ, grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punten 40-46).

Voorts vermag de in laatste aanleg rechtsprekende nationale rechterlijke instantie ervan af te zien het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen « om redenen van niet-ontvankelijkheid die eigen zijn aan de procedure bij die rechterlijke instantie, mits het gelijkwaardigheids- en het doeltreffendheidsbeginsel in acht worden genomen » (HvJ, 14 december 1995, C-430/93 en C-431/93, *van Schijndel en van Veen*, ECLI:EU:C:1995:441, punt 17; 15 maart 2017, C-3/16, voormeld, punt 56; grote kamer, 6 oktober 2021, C-561/19, voormeld, punt 61).

B.6.1. Noch de bewoordingen van de prejudiciële vraag, noch het onderzoek van de motivering van de verwijzingsbeslissing maken het voor het Hof mogelijk te begrijpen in welk opzicht de in het geding zijnde bepaling onbestaanbaar zou zijn met artikel 23 van de Grondwet.

B.6.2. Bijgevolg is de prejudiciële vraag onontvankelijk in zoverre zij betrekking heeft op de inachtneming van die grondwetsbepaling. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.7.1. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.7.2. De prejudiciële vraag noopt het Hof tot het vergelijken van de situatie van « kinderen » ten aanzien van het in artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 bedoelde stelsel, naargelang hun ouders al dan niet gehuwd zijn.

Het Hof beantwoordt de vraag zoals zij door het verwijzende rechtscollege is geformuleerd.

B.8.1. De ordonnantie van 25 april 2019 voert een model in dat is gericht op het recht van het kind op gezinsbijslag en is gebaseerd op het onvoorwaardelijke karakter van dat recht, mits een aantal nadere regels in acht worden genomen (zie, in die zin, het arrest nr. 70/2026 van 28 mei 2026, ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.070, B.8).

Op grond van artikel 3, 2°, van de ordonnantie van 25 april 2019 is het « rechtgevend kind » het kind dat voldoet aan alle voorwaarden die in die ordonnantie zijn vastgelegd om kinderbijslag te genieten. In dat verband vermeldt artikel 4 van de ordonnantie van 25 april 2019 dat het kind : 1° dat zijn woonplaats heeft in het tweetalige gebied

Brussel-Hoofdstad, 2° dat de Belgische nationaliteit heeft of een buitenlander is die begunstigde is van een verblijfsvergunning en 3° dat aan de voorwaarden voldoet bepaald in artikel 25 of in artikel 26 van die ordonnantie, in beginsel het recht op gezinsbijslag opent.

De « bijslagtrekkende » is, op grond van artikel 3, 5°, van de ordonnantie van 25 april 2019, de persoon aan wie de gezinsbijslag moet worden betaald. Met toepassing van artikel 19 van dezelfde ordonnantie gaat het in beginsel om de moeder. De ordonnantiegever heeft evenwel in een aantal uitzonderingen voorzien die de betaling aan een andere persoon mogelijk maken.

B.8.2. Artikel 27 van de ordonnantie van 25 april 2019 voert op zich geen enkel verschil in behandeling tussen rechtgevende kinderen in.

Zoals in B.1.2 is vermeld, beperkt die bepaling, gelezen in het licht van de in B.3.1 weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie, zich immers ertoe een volgorde van voorrang tussen de nationale overheden en de Europese Unie in te voeren voor de uitbetaling van de gezinsbijslag aan de betrokken bijslagtrekkende, met dien verstande dat, wanneer de bijslagtrekkende gehuwd is, de bijslag prioritair wordt uitbetaald door de dienst die bevoegd is voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie op grond van de ordonnantie van 25 april 2019, waarbij de bevoegde dienst van de Europese Unie, die aanvullend optreedt, dan een toeslag dient uit te betalen in het geval waarin het krachtens het statuut van de Europese ambtenaren berekende bedrag hoger zou zijn. Omgekeerd, bij ontstentenis van een huwelijk, zoals dat het geval is voor de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, wordt de bijslag prioritair toegekend door de bevoegde dienst van de Europese Unie, met dien verstande dat de dienst die bevoegd is voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, een aanvullend bedrag toekent indien het op grond van de ordonnantie van 25 april 2019 verschuldigde bedrag hoger is.

De in het geding zijnde bepaling heeft dus enkel een weerslag op de prioritaire dienstverlening bij de uitbetaling van de gezinsbijslag aan de bijslagtrekkende, met dien verstande dat de kinderen die onder het toepassingsgebied van de ordonnantie van 25 april 2019 vallen, in alle gevallen – en dus los van de burgerlijke staat van de ouders – het voordeligste bedrag genieten tussen, enerzijds, het bedrag dat op grond van die ordonnantie wordt berekend en, anderzijds, het krachtens het statuut van de Europese ambtenaren verschuldigde bedrag.

B.8.3. Voor het overige blijkt uit het onderzoek van de motieven van de verwijzingsbeslissing dat de prejudiciële vraag past in het kader van een vordering tot terugbetaling van de gezinsbijslag die oorspronkelijk is uitbetaald door de dienst die bevoegd is voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, terwijl volgens die dienst de dienst van het Europees Parlement voorrang had met toepassing van de in het geding zijnde bepaling, omdat de ouders van de rechtgevende kinderen niet gehuwd zijn.

Aangezien het totaalbedrag van de gezinsbijslag niet verschilt volgens de burgerlijke staat van de ouders, moet het bodemgeschil worden geacht in werkelijkheid betrekking te hebben op de wijze waarop de voormelde diensten bijdragen tot de schuld.

Het Hof kan slechts *in abstracto* beoordelen of wetskrachtige bepalingen bestaanbaar zijn met de regels waaraan het kan toetsen, maar is niet bevoegd om zich uit te spreken over de wijze waarop die bepalingen worden toegepast.

B.8.4. Aangezien artikel 27, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 geen verschil in behandeling tussen rechtgevende kinderen doet ontstaan, behoeft de prejudiciële vraag geen antwoord.

Gelet op die context is het niet noodzakelijk om de door de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen, aangezien die vraag betrekking heeft op de burgerlijke staat van de ouders die, zoals in B.8.2 is vermeld, geen enkele weerslag heeft op het totaalbedrag van de gezinsbijslag die verschuldigd is aan de rechtgevende kinderen, die de in de voorliggende prejudiciële vraag bedoelde categorieën van personen uitmaken.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 oktober 2026.

De griffier, De voorzitter,

Frank Meersschaut Pierre Nihoul